

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce Bc. C. Š., proti žalovanému ministru vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/KM-PK, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 5. 2011, č. j. 77/2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím (oznámením) ředitele Střední policejní školy Ministerstva vnitra v Pardubicích ze dne 4. 7. 2003 byl žalobce na vlastní žádost uvolněn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.

Žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí služebního funkcionáře zamítl ministra vnitra svým rozhodnutím ze dne 3. 5. 2011 a napadené rozhodnutí potvrdil. Učinil tak podle vlastních slov poté, co mu Městský soud v Praze uložil rozhodnout o odvolání svým rozsudkem ze dne 5. 4. 2011, č. j. 11 A 211/2010-132, a to přesto, že tehdejší praxe nepovažovala oznámení o skončení služebního poměru za rozhodnutí ve věcech služebního poměru. Městský soud přitom vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2009, č. j. 4 Ads 133/2008-122, podle nějž byla žalobcova žádost o uvolnění ze služebního poměru, doručená služebnímu funkcionáři dne 7. 5. 2003, neplatná, neboť obsahovala podmínku. Žádost o uvolnění ze služebního poměru je podle NSS třeba posoudit obdobně jako výpověď; výpověď, která obsahuje podmínku, je přitom neplatná. Podle žalovaného však tato analogie není přílehavá. Důvody neplatnosti žádosti o uvolnění ze služebního poměru jsou stanoveny v § 105 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“); vedle toho lze připustit pouze obecné důvody neplatnosti, jak je formuluje doktrína (např. právní úkon

učiněný nesvobodně). Právní úprava služebního poměru nedává prostor pro úvahu obsaženou v rozsudku NSS; NSS podle žalovaného přehlédl zásadní rozdíl mezi výpovědí z pracovního poměru a žádostí o uvolnění ze služebního poměru. Stejně tak nebylo na místě vytýkat služebnímu funkcionáři, že nevydal rozhodnutí o uvolnění (a učinil pouze oznámení), neboť podle § 105 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. končí služební poměr na základě žádosti o uvolnění uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po doručení žádosti.

NSS nevzal v potaz ani okolnosti, za nichž žalobce vyslovil spornou podmínku („*žádám o uvolnění ze služebního poměru v zákonné lhůtě za předpokladu, že bych měl být zproštěn výkonu služby z důvodu současného trestního stíhání*“). Služební funkcionář doručil žalobci rozhodnutí, jímž se žalobce zprošťuje výkonu služby pro podezření z trestného činu; žalobce odmítl rozhodnutí převzít a požádal o uvolnění. Bylo tedy projevem dobré vůle služebního funkcionáře, že rozhodnutí o propuštění „stáhl“, přestože právní předpisy takový postup neumožňovaly. Podle § 266a odst. 4 zákoníku práce (zákon č. 65/1965 Sb.), užitého obdobně na základě § 155 zákona č. 186/1992 Sb., nastanou účinky doručení i tehdy, jestliže zaměstnanec přijetí písemnosti odmítne. To znamená, že žalobce byl zproštěn výkonu služby až do skončení služebního poměru. Podmínka formulovaná v žádosti o uvolnění tedy byla nemožná ve smyslu § 241 odst. 1 zákoníku práce, ale i kdyby možná byla, došlo by k jejímu naplnění.

Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný postupoval v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 25. 9. 2009, č. j. 4 Ads 133/2008-122, neboť nerespektoval soudem vyslovený názor, že žalobcova žádost o uvolnění ze služebního poměru je neplatná. Žalovaný měl rozhodnutí služebního funkcionáře zrušit, nikoli potvrdit. Navíc není pravda, že by žalobce odmítl podepsat převzetí rozhodnutí o zproštění výkonu služby: naopak požadoval, aby rozhodnutí bylo zpracováno písemně a bylo mu zasláno do místa bydliště. Žádné rozhodnutí však neobdržel, řádně plnil služební úkoly, služební plat pobíral v plné výši. Kdyby byl zproštěn výkonu služby v souladu se zákonem, nesměl by vykonávat služební činnost, musel by se zdržovat v domácím prostředí, pobíral by pouze 50 % služebního příjmu; nic z toho se nestalo. Argumenty žalovaného se nezakládají na pravdě a mají zřejmě za cíl žalobce diskreditovat; především však zpochybňují rozhodnutí NSS, což hraničí se zneužitím pravomoci veřejného činitele. Žalobce proto navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na tom, že žalobcův služební poměr skončil dne 31. 7. 2003 uvolněním podle § 105 zákona č. 186/1992 Sb. V dopisu č. j. KM-175/PK-2009 ze dne 2. 11. 2010 je podrobně popsáno, za jakých okolností došlo ke skončení žalobcova služebního poměru a jaké úkony činil žalobce i ředitel školy. Byl učiněn pokus o osobní doručení rozhodnutí o zproštění výkonu služby; žalobce však odmítl rozhodnutí převzít s tím, že si podá žádost o uvolnění. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Ve správním spisu je založeno rozhodnutí ředitele školy ze dne 5. 5. 2003, jímž ředitel zprošťuje žalobce výkonu služby dnem 9. 5. 2003 do pravomocného skončení trestního řízení, v němž byla na žalobce podána obžaloba pro trestný čin útisku. Rozhodnutí je škrtnuto, rukou je tu uvedeno: „*Pplk. Š. odmítl podepsat s tím, že si podá žádost o uvolnění*“, vedle pak „*Ruším dne 7. 5. 2003*“ s podpisem ředitele školy. Za touto listinou následuje ve spisu taktéž škrtnutý (předem připravený a poté nepoužitý) záznam o převzetí služebního průkazu a služební pistole v souvislosti se zproštěním výkonu služby. V návaznosti na to podal žalobce dne 7. 5. 2003 „*žádost o uvolnění ze služebního poměru za předpokladu, že bych měl být zproštěn výkonu služby z níže uvedených důvodů*“ (tj. z důvodu podání obžaloby).

Dále soud zjistil, že oznámení ředitele školy o skončení služebního poměru ze dne 4. 7. 2003 napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, dne 11. 3. 2008. Soud žalobu odmítl pro opožděnost usnesením ze dne

1. 7. 2008. O žalobcově kasační stížnosti proti tomuto usnesení rozhodl Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 25. 9. 2009 tak, že usnesení zrušil a žalobu odmítl. Svou žádost o uvolnění ze služebního poměru žalobce podle NSS učinil pod podmínkou: její účinky měly nastat teprve tehdy, pokud by služební funkcionář dospěl k závěru, že je třeba zprostit žalobce výkonu služby. Zákon č. 186/1992 Sb. podle NSS nestanovil, zda žádost o uvolnění může být podmíněna; odkazoval v tomto ohledu na § 241 odst. 1 zákoníku práce, který se užíje obdobně (*Vznik, změnu nebo zánik práva či povinnosti lze vázat na splnění podmínky. K podmínce nemožné, na kterou je vázán zánik práva nebo povinnosti, se nepřihlíží.*). Institut žádosti o uvolnění ze služebního poměru je svou povahou obdobný institutu výpovědi dané zaměstnancem podle zákoníku práce; podle judikatury civilních soudů přitom nelze platnost výpovědi vázat na splnění podmínky – taková výpověď by byla neplatná, a stejně tak je neplatná i podmíněná žádost o uvolnění ze služebního poměru. To má podle NSS dopad i na hodnocení povahy úkonů ředitele školy následujících po této žádosti. Pro ukončení služebního poměru uvolněním tu nebyly předpoklady; oznámení ředitele je tedy třeba považovat za rozhodnutí v materiálním smyslu, konkrétně jde o rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Žalobcova podání ze dne 7. 7. 2003 a 11. 7. 2003 je třeba považovat za řádně podané odvolání, o němž však dosud nebylo rozhodnuto, a to je třeba napravit.

Dopisem ze dne 2. 11. 2010 žalovaný žalobci sdělil, že rozhodnutí o odvolání nevydává, neboť by tím porušil zákon. V této věci není žalovaný vázán právním názorem NSS, protože ten nerozhodoval o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.), ale o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu (zde by se tedy mohl uplatnit jen § 110 odst. 3 s. ř. s., podle něž by byl právním názorem NSS vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí vázán krajský soud). V případě žalobcovy žádosti vůbec nemůže být řeč o podmíněném právním úkonu (ředitel již vyhotovil rozhodnutí o zproštění výkonu služby; žádost tak nebyla závislá na nejisté skutečnosti, o níž nebylo známo, zda nastane).

Správní spis obsahuje i další písemnosti, jmenovitě Zprávu inspekce ministra vnitra ze dne 16. 9. 2003 o výsledku prošetření stížnosti žalobce.

Rozsudkem ze dne 5. 4. 2011, č. j. 11 A 211/2010-132, Městský soud v Praze vyslovil, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žalobcovu odvolání proti rozhodnutí ředitele Střední policejní školy Ministerstva vnitra v Pardubicích ze dne 4. 7. 2003; odkázal přitom na závěry NSS v rozsudku ze dne 25. 9. 2009.

Žaloba není důvodná.

Jak je zřejmé z provedené rekapitulace dosud proběhlých řízení, žalobcova věc již byla předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu na úrovni krajského soudu i Nejvyššího správního soudu, a také předmětem řízení o žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu u zdejšího soudu. Zásadní spornou právní otázkou mezi stranami je závaznost, resp. míra závaznosti názoru NSS vysloveného v rozsudku ze dne 25. 9. 2009 pro další rozhodování žalovaného správního orgánu.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán [§ 78 odst. 7 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“)]. Podle § 110 odst. 4 (dříve odst. 3) s. ř. s. pak platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V této věci však nenastala taková procesní situace, jakou mají na mysli právě citovaná ustanovení. Nejvyšší správní soud ve věci 4 Ads 133/2008 rozhodoval o kasační stížnosti proti usnesení, jímž krajský soud odmítl pro opožděnost žalobu proti oznámení o uvolnění ze

služebního poměru ze dne 4. 7. 2003. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že o žalobě skutečně nebylo možno rozhodnout věcně: nikoli však proto (jak se domníval krajský soud), že by byla podána opožděně, ale proto, že žalobce proti tomuto oznámení (které je v materiálním slova smyslu rozhodnutím) podal v řádné lhůtě odvolání, o němž dosud nebylo rozhodnuto. Žaloba tak naopak byla předčasná.

Zdejší soud souhlasí se žalovaným v tom, že právní názor vyslovený v rozsudku, jímž NSS zruší usnesení krajského soudu a sám žalobu odmítne, nezavazuje ani tento krajský soud (neboť věc se nevrací krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž by se tento názor mohl vůbec uplatnit), a tím méně pak správní orgán, jehož rozhodnutí bylo popudem k zahájení řízení před soudem a který ostatně ani nebyl účastníkem řízení před Nejvyšším správním soudem. Pokud NSS v této konkrétní situaci zaujal právní názor, že k projednání žaloby před soudem je nejprve nutné, aby bylo rozhodnuto o podaném odvolání, lze připustit, že správní orgán by se zřejmě měl takovému názoru podrobit s ohledem na „*princip dobré správy*“ a v duchu požadavku, aby různé orgány veřejné moci uplatňovaly svou pravomoc vůči jedinci ve vzájemném souladu. Nicméně za daného procesního stavu (tj. pouze na základě rozsudku NSS ve věci 4 Ads 133/2008) nebylo možno od správního orgánu takový postup vymáhat.

Žalobce se nakonec domohl vydání rozhodnutí o odvolání, a to na základě rozsudku Městského soudu v Praze ve věci 11 A 211/2010 vydaného k žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Městský soud (jeho senát 11 A) tímto rozsudkem ze dne 5. 4. 2011 uložil žalovanému, aby ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku vydal rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Střední policejní školy Ministerstva vnitra v Pardubicích ze dne 4. 7. 2003. Vyslovil zde přesvědčení, že on sám je vázán právním názorem NSS („*Na základě výše uvedeného – při vázanosti právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 4 Ads 133/2008 – Městský soud v Praze dospěl k závěru, že v posuzované věci se jedná o nečinnost žalovaného správního úřadu*“), a kromě toho, že žalovanému uložil vydat rozhodnutí, také konstatoval, že „*V odvolacím řízení bude správní úřad vycházet rovněž z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 133/2008*“.

Jak už je zřejmé z výše uvedeného, městský soud (senát 5 A) rozhodující v nyní projednávané věci se nedomnívá, že by městský soud (senát 11 A) při rozhodování o žalobě na ochranu proti nečinnosti byl vázán názorem NSS vysloveným v jeho rozsudku ve věci 4 Ads 133/2008 tak, jak to mají na mysli § 78 odst. 7 a § 110 odst. 4 s. ř. s. I pokud však vzal městský soud argumentaci NSS za svou a uložil žalovanému vydat rozhodnutí, nemohl mu zároveň závazně vymezit, co by mělo být obsahem takového rozhodnutí. Pravomoc soudu v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti se omezuje jen na to, aby žalovaný dodržel v řízení svou procesní povinnost – tj. aby (typicky) rozhodl o návrhu účastníka; soud však v tomto typu řízení nemůže zasahovat do rozhodování správního úřadu ve smyslu *hmotněprávním* – tj. není oprávněn přikázat žalovanému, zda má návrhu vyhovět nebo jej zamítnout, jaké argumenty má použít atd.

Žalovaný tedy nebyl povinen použít při svém rozhodování právní argumentaci vyslovenou v rozsudku NSS ve věci 4 Ads 133/2008, a na tom nic nezměnil ani rozsudek Městského soudu v Praze ve věci 11 A 211/2010. Nemůže proto obstát hlavní žalobní námitka (bod III odstavce 1 žaloby), která nepřináší argumenty k věci (tj. k institutům zproštění služby a uvolnění ze služebního poměru, k otázce účinků žalobcovy „podmíněné“ žádosti o uvolnění, k úkonům služebního funkcionáře v souvislosti s podáním obžaloby na žalobce apod.), ale pouze trvá na tom, že žalovaný byl povinen rozhodnout v duchu rozsudku NSS, a pokud tak neučinil, pochybil a jeho rozhodnutí by mělo být zrušeno. Toto žalobcovo přesvědčení ale soud právě vyvrátil. Pokud se žalobce v této souvislosti zmiňuje o „*zneužití pravomoci veřejného činitele*“, je to zcela od věci.

Dále žalobce v žalobě polemizuje s některými dílčími závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí a zpochybňuje jejich pravdivost. Soud považuje za potřebné vyjádřit se nejen k těmto žalobním tvrzením, ale i obecněji k okolnostem souvisejícím s uvolněním žalobce ze služebního poměru a k vývodům Nejvyššího správního soudu – už proto, že žalobce (ač jistě s argumentací žalovaného nesouhlasil) zřejmě nepovažoval za nutné komentovat veškeré skutkové okolnosti, které žalovaný bral za prokázané, ani úvahy žalovaného o právních účincích žalobcovy žádosti ze dne 7. 5. 2003, neboť byl přesvědčen o tom, že při rozhodování měl žalovaný bez dalšího postupovat podle právního názoru vysloveného v rozsudku NSS (tedy vycházet z toho, že žalobcova žádost o uvolnění ze služebního poměru je neplatná a že oznámení ředitele Střední policejní školy MV v Pardubicích ze dne 4. 7. 2003 je materiálně rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru).

Předně soud zdůrazňuje, že úkolem soudů je rozhodovat o subjektivních právech a povinnostech osob nikoli abstraktně, ale v individuálních životních situacích a za konkrétních skutkových okolností; právní názor vyslovený v konkrétní věci tak jistě může a má vycházet z obecnějších teoretických a doktrinárních úvah, a stejně tak může mít i výrazný obecný dopad, ale primárně musí být vždy navázán na individuální skutkové děje, k nimž došlo mezi konkrétními účastníky. Formulovat obecné závěry a pomíjet přitom konkrétní skutkové okolnosti se neslučuje s podstatou a smyslem soudního rozhodování.

Z tohoto pohledu se tak zdejší soud nemůže ztotožnit s názorem NSS, který označil žalobcovu žádost o uvolnění ze služebního poměru za neplatnou. NSS odkázal na rozhodná ustanovení zákona č. 186/1992 Sb. a zákoníku práce (§ 105 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb.: *Policista musí být uvolněn ze služebního poměru, jestliže o to požádá. Žádost musí být písemná a doručena policii prokazatelným způsobem, jinak je neplatná*; § 241 odst. 1 zákoníku práce: *Vznik, změnu nebo zánik práva či povinnosti lze vázat na splnění podmínky. K podmínce nemožné, na kterou je vázán zánik práva nebo povinnosti, se nepřihlíží*), připomněl však, že žádost o uvolnění ze služebního poměru je svou povahou obdobná výpovědi dané zaměstnancem; i zde se proto uplatní judikatura civilních soudů a pracovněprávní doktrína, podle níž je nepřipustné, aby výpověď obsahovala podmínku, a taková výpověď je neplatná. Z toho NSS vyvodil, že žalobcova žádost o uvolnění ze služebního poměru byla neplatná, a oznámení o skončení služebního poměru ze dne 4. 7. 2003 (které služební funkcionář založil na § 105 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb.: *Služební poměr skončí uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o uvolnění, pokud se služební funkcionář a policista nedohodnou jinak*) tedy nebylo jen konstatováním *ex lege* nastalé skutečnosti, ale konstitutivním aktem propuštění žalobce ze služebního poměru.

Podle zdejšího soudu není možno hodnotit žalobcovu žádost o uvolnění jako podmíněný právní úkon. NSS si vyložil žalobcovu žádost tak, že „její účinky mají nastoupit teprve tehdy, pokud by příslušný služební funkcionář dospěl k závěru, že je třeba zprostit stěžovatele [tj. žalobce] výkonu služby“; tento závěr však pomíjí jak úmysl, jímž byl při formulaci žádosti veden samotný žalobce, tak související okolnosti věci. Žalobce ve svém podání adresovaném služebnímu funkcionáři (řediteli) dne 20. 6. 2003 (*Žádost o přehodnocení Vašeho stanoviska ve věci mého služebního poměru*) konstatoval, že dne 7. 5. 2003 podal žádost o uvolnění ze služebního poměru, „a to pro případ, že byste trval na mém zproštění výkonu služby z důvodů uvedených v žádosti“. Žalobce zdůraznil, že uvolnění ze služebního poměru i zproštění výkonu služby bylo a dosud je pro něj nepřijatelné, neboť trvá na tom, že neporušil služební povinnost zvláště závažným způsobem a že se nedopustil trestného činu, aniž by jeho ponechání ve výkonu služby ohrožovalo důležitý zájem služby nebo průběh prošetřování činu, pro který nebyl pravomocně odsouzen. Dne 2. 7. 2003 zaslal žalobce řediteli *Žádost o zpětvzetí mé žádosti o uvolnění ze služebního poměru*; upozornil zde na to, že svou žádost o

uvolnění ze služebního poměru podmínil předpokladem zproštění výkonu služby, „*a vzhledem k tomu, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro zproštění výkonu služby dle zákona o služebním poměru, pak Vaše stanovisko [tj. setrvání na tom, že by žalobce měl být uvolněn ze služebního poměru podle žádosti ze dne 7. 5. 2003] není v souladu s mojí žádostí*“.

Nejde tedy o to, že by žalobce podmiňoval platnost své žádosti ze dne 7. 5. 2003 úkonem ředitele, jímž by byl zproštěn výkon služby. To, zda nastanou právní účinky žádosti, nevázal žalobce na vydání rozhodnutí, jímž by byl zproštěn výkon služby, ale na to, zda budou splněny – *podle jeho subjektivního názoru* – zákonné podmínky pro zproštění výkonu služby (viz § 27 zákona č. 186/1992 Sb.). Jelikož však žalobce *sám* usoudil (a jednoznačně to formuloval ve svém podání ze dne 2. 7. 2003), že tyto podmínky tu *podle jeho vlastního přesvědčení* nejsou, není jeho žádost o uvolnění ze služebního poměru způsobilá přivodit skončení služebního poměru.

Žalobce tedy nespojil právní účinky své žádosti o uvolnění s nejistou skutečností, o níž není známo, kdy a zda nastane, ale vyhradil si i po dobu běhu dvouměsíční lhůty podle § 105 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. prostor pro úvahu, zda tu skutečně byly splněny zákonné předpoklady podle § 27 zákona č. 186/1992 Sb., a hodlal se právním účinkům své vlastní žádosti podrobit jen tehdy, pokud by zároveň *sám uznal*, že u něj nastaly podmínky pro zproštění výkonu služby. To se však nestalo, jak je z žalobcovy korespondence zřejmé.

Podmínka jako vedlejší náležitost právního úkonu je pojmově *nejistou skutečností*, která může či nemusí v okolním světě nastat – na což by zpravidla účastník daného právního vztahu neměl mít vliv (pokud účastník do okolního dění zasáhne a ve svůj prospěch přivodí či naopak zmaří splnění podmínky, řeší to právní úprava tak, že se prvním případě ke splnění podmínky nepřihlíží, ve druhém se právní úkon stane nepodmíněným). Za podmínku proto nelze považovat vlastní úvahu osoby, jejíž právní postavení je v dané věci předmětem sporu, o tom, zda byly či nebyly naplněny předpoklady pro uplatnění pravomoci služebního funkcionáře. Formulace, kterou žalobce ve své žádosti použil, nebyla podmínkou, jejíž výskyt by činil celou žádost neplatnou, ale právně irelevantním sdělením, které nemá na platnost žádosti vliv.

Tolik k úmyslu, jímž byl při formulaci žádosti veden samotný žalobce a k němuž NSS ve svém rozsudku nepřihlédl. Zejména je ale na místě (v souladu s uvedenou zásadou, podle níž by soud měl vynášet rozhodnutí především se zřetelem ke konkrétním okolnostem té které věci) posoudit jednání žalobce i služebního funkcionáře na pozadí událostí popsanych ve správním spisu. Zdejší soud má za prokázané (z rozhodnutí žalovaného, z jeho korespondence se žalobcem a ze Zprávy inspekce ministra vnitra ze dne 16. 9. 2003) – a žalobce to ve svých četných podáních ostatně nezpochybňuje – že ředitel byl již v roce 2002 informován o zahájení trestního stíhání se žalobcem pro trestný čin útisku. Se žalobcem se tehdy dohodl, že zatím vyčká; v případě, že by ve věci byla podána obžaloba, zprostil by žalobce výkonu služby. Obžaloba byla podána v dubnu 2003. Ředitel navrhl žalobci, aby přes víkend zvážil své možnosti. Jelikož již splňuje podmínky pro starobní důchod, může si (není-li si jist, jak trestní řízení dopadne) požádat o uvolnění ze služebního poměru; tak by mu byly zachovány výsluhové náležitosti. Pokud si je jistý svou nevinou, bude přesto muset být do pravomocného skončení trestního řízení postaven mimo službu, neboť je důvodně podezřelý ze spáchání trestného činu a jeho ponechání ve výkonu služby by ohrožovalo důležitý zájem služby – to proto, že je učitelem střední školy, a existují tedy zvýšené nároky na jeho morálně volní kvality. (Pokud by pak žalobce nebyl shledán vinným, mohl by se vrátit na své místo učitele a byly by mu dopláceny veškeré náležitosti.)

Žalobce po třech dnech (dne 5. 5. 2003) řediteli sdělil, že si je jist svou nevinou, a volí tedy zproštění výkonu služby. Ředitel pak vydal pokyn personalistce k vypracování

rozhodnutí o zproštění výkonu služby, podepsal je a vrátil je, aby mohlo být doručeno žalobci. Ještě předtím, než bylo rozhodnutí žalobci předáno, se však žalobce dostavil k zástupci ředitele s tím, že si věc přece jen rozmyslel a chtěl by požádat o uvolnění ze služebního poměru. Ředitel k tomu na přimluvu svého zástupce svolil a již vypracované rozhodnutí „zrušil“, resp. ho stáhl – zřejmě poté, co obdržel žalobcovu žádost o uvolnění ze služebního poměru (ta nese, stejně jako ředitelova rukou psaná poznámka na rozhodnutí – „*Ruším*“ – datum 7. 5. 2003).

S ohledem na obsah správního spisu soud nepochybuje o tom, že ředitel jednal v úmyslu vyjít žalobci vstříc, aby mohl ukončit služební poměr vlastním úkonem, a zachovat si tak výsluhové náležitosti pro případ, že by v trestním řízení přece jen byl shledán vinným. Zpráva inspekce ministra vnitra ze dne 16. 9. 2003 se zmiňuje i o tom, že poté, co žalobce předložil zástupci ředitele koncept své žádosti o uvolnění ze služebního poměru, byl upozorněn na to, že zde formulovaná „podmínka“ je zbytečná; žalobce však na ní trval. Přes své výhrady k formulaci žádosti ředitel tuto žádost přijal a do doby skončení služebního poměru nezprostil žalobce výkonu služby (ačkoli mu v tom nebránil žádný právní důvod – pouze respektoval kolegiální dohodu se žalobcem). Soud by přitom považoval za nespravedlivé, kdyby právě tato vstřícnost služebního funkcionáře (netrval na odstranění neobvyklé žalobcovy formulace ze žádosti o uvolnění, přijal žádost i tak, a nezprostil žalobce místo toho – nebo i poté – výkonu služby) měla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí a *de facto* obnovení žalobcova služebního poměru.

Není pravda, jak tvrdí žalovaný v závěru svého rozhodnutí, že rozhodnutí bylo žalobci předáno a považuje se ve smyslu § 266a odst. 4 zákoníku práce za doručené, i když je žalobce odmítl převzít. V tomto ohledu považuje soud za věrohodnější závěry inspekce ministra vnitra ze září 2003, které jsou postaveny na vyjádřeních zúčastněných osob z doby krátce po sporných událostech (podle nich si žalobce celou věc rozmyslel ještě předtím, než mu rozhodnutí předali) – kdežto žalovaný přišel s tvrzením, že rozhodnutí o zproštění výkonu služby bylo žalobci fakticky doručováno, ovšem nepřevzato, až v roce 2011, aniž je zřejmé, odkud tuto informaci čerpá. Nelze tak přijmout závěr žalovaného, podle nějž žalobce ve skutečnosti byl zproštěn výkonu služby. Tato nesprávná úvaha žalovaného však nemá na výrok soudu vliv, ostatně jde jen o jakýsi podpůrný argument obsažený v závěru rozhodnutí. Jinak však žalovaný ve svém rozhodnutí vysvětlil, proč nemůže obstát argumentace NSS, a dospěl k závěru, že žalobcova žádost o uvolnění ze služebního poměru byla platným právním úkonem a přivodila skončení žalobcova služebního poměru ke dni 31. 7. 2003. S tímto závěrem zdejší soud souhlasí, jak to zdůvodnil výše.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. září 2012

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková